

Arrest

nr. 62 254 van 27 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Waar verzoekende partijen (hierna: verzoekers) voor het voeren van de procedure het voordeel van de kosteloze rechtspleging vragen, stelt de Raad vast dat het verzoekschrift werd ingediend voor 1 april 2011, het ogenblik waarop de wettelijke bepalingen betreffende het rolrecht van kracht werden, waardoor voor onderhavige procedure voor de Raad geen rolrecht verschuldigd is en deze procedure dus kosteloos is.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoekende partij (hierna: verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma zigeunerin geboren in de gemeente Lipjan. U bent afkomstig uit Kosovo Polje. Na het einde van de NAVO bombardementen werden u en uw familieleden verjaagd door etnische Albanezen. Ze dwongen iedereen om te vertrekken. Ze losten schoten en bedreigden jullie. Ze kwamen in uw woning binnen en uw schoondochter Z. (...) werd door hen verkracht. U meent dat zij toen zwanger was. Uiteindelijk zijn jullie gevlucht samen met andere roma zigeuners. Uw echtgenoot F. (...) werd uit de groep getrokken door etnische Albanezen die wilden dat hij voor hen kwam werken. Ze sloegen hem en sindsdien is hij zichzelf niet meer. Tijdens de vlucht is uw dochter S. (...) gevallen en ze werd vertrappeld. Ze was er slecht aan toe en na enige tijd begon ze bloed te spugen. U bracht haar Berane (Montenegro). Daar werd ze doorgestuurd naar een ziekenhuis in Podgorica waar ze overleed. U trok naar Servië met uw familie en jullie woonden daar korte tijd in een leegstaande woning. Jullie werden daar echter verjaagd door een Servische man. Uw echtgenoot F. (...) en uw kinderen O. (...) en A. (...) reisden naar Italië waar ze gedurende enkele jaren verbleven. U bleef in Servië met uw schoondochter Z. (...). Jullie woonden in een tent onder een brug in Novi Pazar. Daar werden jullie lastiggevalen door etnische Albanezen en Slavische moslims die jullie beledigden en gevaarlijke voorwerpen naar jullie tent gooiden. Om te overleven doorzocht u vuilnisbakken, en verzamelde u papier en ijzer. Z. (...) lag in Novi Pazar gedurende een week in het ziekenhuis. Ze had appendicitis. Omdat uw situatie in Novi Pazar niet leefbaar was besliste u om Servië te verlaten. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u vreest gedood te worden door etnische Albanezen. U hebt in België asiel aangevraagd op 25 mei 2009. U beschikt over een Servisch paspoort met domicilieadres in Kraljevo afgeleverd op 23 september 2004, een Servische identiteitskaart dd. 5 december 2005, het Servisch paspoort van uw zoon Orhan dd. 22 september 2004, een geboorteakte dd. 20 juni 2007, de geboorteaktes van uw kinderen S. (...) en M. (...), een foto van uw kinderen samen met kinderen uit de buurt en twee bladzijden uit uw verzoekschrift voor medische regularisatie volgens artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot Kosovo- uw land van geboorte waar u tot omstreeks juni 1999 heeft verbleven en waarvan u beweert de nationaliteit te bezitten- dient gewezen te worden op tal van tegenstrijdigheden en tekortkomingen in uw verklaringen (CGVS, p. 2). Deze ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen in Kosovo. Zo verklaarde u dat alle Roma uit uw wijk uit hun woningen verjaagd werden en samen vertrokken. Tijdens die vlucht werd uw dochter S. (...) in de mensenmassa vertrappeld. Ze overleed aan haar verwondingen (CGVS, p. 6). Hoewel ze in een ziekenhuis overleden zou zijn beschikt u niet over een overlijdensakte. Over een geboorteakte beschikt u evenmin. Gevraagd naar haar geboortedatum en overlijdensdatum moest u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 6). Uw zoon A. (...) legde bovendien andere verklaringen af mbt de dood van S. (...). Hij verklaarde dat u tien dagen voor het begin van de bombardementen met S. (...) naar de markt in Pristina was gegaan. Daar waren etnische Albanezen aan het betogen en de politie of brandweer probeerde de betogers uiteen te drijven met waterkanonnen. S. (...) werd er vertrappeld tijdens de manifestatie (CGVS zoon A. (...), p. 6 en 7). A. (...) voegde hier aan toe dat zijn broer M. (...) eveneens vertrappeld werd in Prishtina. Hij overleed niet maar werd in België wel geopereerd tgv verwondingen die hij daar had opgelopen (CGVS zoon A. (...), p. 10). U maakte echter geen enkele melding van het feit dat M. (...) eveneens gewond raakte in 1999. Verder beweerde u dat uw echtgenoot F. (...) tijdens jullie vlucht uit Kosovo op zijn hoofd geslagen werd. Hij werd door etnische Albanezen uit een groep vluchtende personen gesleurd en ze zeiden dat hij voor hen moest komen werken. Sinds dit voorval heeft hij mentale problemen (CGVS, p. 2 en 6). A. (...) verklaarde in dit verband echter dat uw echtgenoot binnen in jullie woning geslagen werd (CGVS zoon A. (...), p. 3). Geconfronteerd met uw verklaringen wijzigde hij zijn versie van de feiten en verklaarde hij dat uw versie van de feiten mogelijk was, want dat hij het zelf vergeten was (CGVS zoon A. (...), p. 3). Bevreemdend in dit verband is ook dat u nooit enige medische hulp hebt gezocht voor uw echtgenoot. Nochtans zou S. (...) kort na jullie vlucht uit Kosovo wel in een ziekenhuis opgenomen zijn. Later werd uw schoondochter Z. (...) in Novi Pazar gehospitaliseerd wegens appendicitis (CGVS, p. 6 en 9). U zou uw echtgenoot al die jaren verzorgd hebben met medicatie die jullie zelf in de apotheek gingen kopen zonder ooit een arts te raadplegen (CGVS, p. 6 en 7), hetgeen allerminst aannemelijk is. Uw echtgenoot zou volgens u in België wel opgevolgd worden door een arts (CGVS, p. 1 en 2). U legde een gedeelte

van een verzoekschrift voor medische regularisatie volgens artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet neer waarin verwezen wordt naar een medisch verslag opgesteld door dokter Mirko Marsic. Hoewel u expliciet gevraagd werd om de medische attesten waarnaar verwezen werd over te maken aan het Commissariaat-generaal, heeft u dit nagelaten. De vraag om bovenvermelde medische verslagen neer te leggen werd eveneens expliciet gesteld naar uw zoon A. (...) (CGVS zoon A. (...), p. 6). Ook hij heeft nagelaten om deze documenten over te maken. Dergelijke handelswijze getuigt van een gebrek aan medewerking en maakt het ons onmogelijk om een inschatting te maken van de ernst van de mogelijke problematiek van uw echtgenoot. In het door u neergelegd gedeelte van het verzoekschrift voor medische regularisatie volgens artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet wordt bovendien uitdrukkelijk vermeld dat zowel bij verzoeker als bij verzoekster een diagnose gesteld werd van ernstige post traumatische stressstoornis en depressie. U maakte echter geen enkele melding van psychische problemen of een trauma alhoewel er uitdrukkelijk naar uw gezondheidstoestand werd gevraagd (DVZ terugnameverzoek, vraag 20).

Ten slotte verklaarde u dat uw schoondochter Z. (...) voor jullie vlucht twee maanden zwanger was en verkracht werd door etnische Albanezen. Ze verloor hierdoor haar kind. Ten tijde van jullie vlucht uit Kosovo was Z. (...) slechts zes jaar en half. Dat ze op die leeftijd zwanger was is allerm minst aannemelijk. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat het donker was en dat Z. (...) tegen u zei dat ze bloed had en dat u dus dacht dat ze verkracht was (CGVS, p. 5). Toen u er nogmaals op gewezen werd dat Z. (...) in Kosovo te jong was om zwanger te zijn antwoordde u dat ze ongeschoold is en haar leeftijd niet kent en misschien ouder is (CGVS, p. 8 en 9). U voegde toe dat ze destijds misschien niet zwanger was maar haar maandstonden had (CGVS, p. 9). Bovenstaande uitleg houdt echter helemaal geen steek. Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtmotieven mbt Kosovo. Aan uw bewering als zouden uw echtgenoot zijn gezondheidsproblemen veroorzaakt zijn door de u beschreven gebeurtenissen in Kosovo kan hierdoor evenmin enig geloof worden gehecht.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u Kosovo heeft verlaten voor de onafhankelijkheidsverklaring. In dit verband dient er op gewezen te worden dat u op basis van de uitroeping van de onafhankelijkheid van Kosovo op 17 februari 2008 het Kosovaars staatsburgerschap probleemloos kan verkrijgen. Krachtens artikel 29 van de nationaliteitswet van Kosovo, die in werking is getreden op 16 juni 2008, kan elke persoon die op 1 januari 1998 in het bezit was van de nationaliteit van de Federale Republiek Joegoslavië en die op die datum zijn gewone verblijfplaats had in Kosovo, burger zijn van de Republiek Kosovo. De betrokkenen die aan deze voorwaarden voldoen, kunnen volgens artikel 28 van de nationaliteitswet van Kosovo om hun inschrijving in het register van de burgerlijke stand van Kosovo vragen, en dit onafhankelijk van hun huidige verblijfplaats en hun huidige nationaliteit. U verklaarde in dit verband dat u en uw partner tot omstreeks de lente van 1999 inwoners waren van Kosovo Polje, Kosovo (CGVS, p. 4 en 5). Bijgevolg bevindt u zich in de hiervoor beschreven situatie om het Kosovaars staatsburgerschap te verkrijgen.

U verklaarde dat u niet naar Kosovo kunt terugkeren omdat u vreest dat etnische Albanezen u zouden doden (CGVS, p. 9). Er dient echter opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Kosovo Polje wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden in Kosovo.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld.

Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd, kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo, dd. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Betreffende Servië, het land waar u gedurende ongeveer tien jaar onafgebroken heeft gewoond, dient opgemerkt te worden dat u de Servische nationaliteit bezit. U beschikt immers over een Servisch paspoort en een Servische identiteitskaart met adresregistratie in Kraljevo (Servië). Hier dient echter eveneens gewezen op enkele elementen, waaronder tegenstrijdigheden en tekortkomingen in uw verklaringen en tegenstrijdigheden met de verklaringen van uw zoon A. (...), die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen in Servië ondermijnen. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u in Novi Pazar woonde in een tent onder een brug en dat u niet geregistreerd was in Servië. Daarna verklaarde u dat u zich wel ingeschreven had in Novi Pazar (CGVS, p. 3). Toen er gewezen werd op het feit dat uit uw paspoort en identiteitskaart blijkt dat u zich geregistreerd heeft op een adres in de stad Kraljevo antwoordde u dat u gedurende ongeveer drie maanden in Kraljevo verbleef in een kamp (CGVS, p. 3). Toen u er op gewezen werd dat er op het adres in uw paspoort geen kamp is antwoordde u dat u in Kraljevo in een privé woning gewoond heeft. U zou er gewoon ingetrokken zijn in een leegstaande woning maar en na enige tijd zou u daar weggejaagd zijn (CGVS, p. 3). Later verklaarde u dan weer dat u niet geregistreerd was op het adres van de leegstaande woning. U verklaarde niets te weten over registratie (CGVS, p. 8). Gevraagd wie uw paspoort had aangevraagd antwoordde u dat u het niet wist. Na herhaaldelijk aandringen verklaarde u echter dat u het persoonlijk had afgehaald. Het is dan ook allerminst aannemelijk dat u niet zou weten of u al dan niet geregistreerd was in Kraljevo (CGVS, p. 8). U verklaarde in dit verband dat u slechts gedurende twee of drie maanden in de woning in Kraljevo heeft verbleven. U werd er weggejaagd door een Servische man (CGVS, p. 8 en 10). Uw Servisch paspoort met domicilieadres in Kraljevo werd echter afgeleverd op 23 september 2004 en uw Servische identiteitskaart met hetzelfde domicilieadres op 5 december 2005. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat u niet weet hoe lang u in Kraljevo heeft

gewoond. U verklaarde wel dat u vijf of zes jaar geleden in Kraljevo woonde (CGVS, p. 8). Uw zoon A. (...) stelde dat u inderdaad in Kraljevo heeft gewoond maar dat u daar al weg was toen hij in 2001 naar Italië vertrok (CGVS zoon A. (...), p. 4). Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw bewering als zou u in Novi Pazar onder een brug gewoond hebben. Hierdoor kan ook geen geloof gehecht worden aan de problemen die u daar zou hebben gekend. Bovenstaande wordt nog bevestigd dat de door u afgelegde verklaringen mbt Novi Pazar niet overeenstemmen met de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie waarvan een kopie als bijlage in het administratief dossier werd gevoegd. Zo beweerde u dat er in Novi Pazar enkel etnische Albanezen en Slavische moslims wonen en dat deze u lastigvielen (CGVS, p. 9). In werkelijkheid echter wordt Novi Pazar bewoond door een meerderheid Slavische moslims en als tweede bevolkingsgroep Serviërs. Het percentage etnische Albanezen is verwaarloosbaar, zelfs lager dan 1% van de bevolking.

Ten slotte dient toegevoegd te worden dat uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling en dergelijke meer en verstrekt advies aan onder andere ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. De algemene situatie voor de Roma in Servië geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten bevestigen enkel uw identiteitsgegevens en die van uw kinderen, welke niet ter discussie staan. Op de door u neergelegde foto zijn een aantal kinderen te zien. Dat u een dochter had die is omgekomen tijdens de oorlog kan hier geenszins uit worden afgeleid.

Ten slotte dient toegevoegd te worden dat ik tav uw zoon A.B. (...) (O.V. 6.436.199) en uw schoondochters D. I. (...) (O.V. 6.436.188) en Z. B. (...) (O.V. 6.436.203) eveneens een weigeringsbeslissing heb genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekende partij (hierna: verzoeker), zijnde de echtgenoot van verzoekster, verwijst integraal naar de motivering van de beslissing ten aanzien van verzoekster, daar verzoeker wat zijn asielrelaas betreft zich steunt op dezelfde asielmotieven als deze van zijn echtgenote.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een enig middel beroepen verzoekers zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van

29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens beroepen zij zich op een schending van artikel 3 EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers de Kosovaarse en de Servische nationaliteit bezitten (cf. bijgebrachte documenten, de door verzoekers ondertekende bijlagen 26 en de verklaringen in het verzoekschrift) en een eventuele terugkeer naar zowel Kosovo als Servië aanvechten.

3.2.4.1. Verzoekers betwisten de motivering dat er in Kosovo geen discriminatiepraktijken meer voorkomen ten aanzien van Roma die zodanig erg zijn dat er sprake zou zijn van vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 of in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, verweerder haalde zelf aan dat de autoriteiten deze discriminatie in toenemende mate erkennen en een oplossing trachten te vinden voor dit complexe probleem. Het plan voor de integratie van Roma, dat overigens slechts in werking trad op het moment dat verzoekers uit Kosovo vertrokken, werd tot op heden op generlei wijze geconcretiseerd. Uit het recent verschenen rapport van Amnesty International, getiteld "*Not welcome anywhere: stop the forced return of Roma to Kosovo*" (september 2010), blijkt dat de situatie in Kosovo voor Roma zodanig ernstig is dat Amnesty International een tijdelijke opschorting vraagt voor hun gedwongen terugkeer. Zelfs de meest fundamentele basisrechten worden niet gegarandeerd, waardoor er een schending voorligt van artikel 3 EVRM. De draagwijdte van deze discriminatie reikt erg ver – zij manifesteert zich op het gebied van scholing, de arbeidsmarkt, bepaalde sociale voordelen, enzovoort – en maakt het leven van verzoekers in hun land van herkomst ondraaglijk. Het CEDOCA-rapport, dat een laatste update kende in oktober 2010, verzwijgt ten onrechte deze bevindingen. Verzoekers concluderen dat de positieve vaststellingen van verweerder betreffende de Kosovaarse grondwet, de antidiscriminatiewet en de concrete plannen ter verbetering van het statuut van de Roma in schril contrast staan met voormeld rapport en verweerder niet op objectieve wijze te werk is gegaan.

3.2.4.2. Betreffende het verweer dat er een schending van artikel 3 EVRM voor ligt, wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

De Raad benadrukt voorts dat verweerder nergens het loutere bestaan van discriminatie ontkende. Verweerder constateerde enkel dat de veiligheidssituatie voor de RAE-gemeenschap in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk is gewijzigd en uit verschillende vaststellingen blijkt dat er geen sprake meer is van veralgemeend interetnisch geweld tegenover deze bevolkingsgroep. Een verwijzing naar de Kosovaarse grondwet, een antidiscriminatiewet en concrete plannen ter illustratie van het verbeterde statuut van de Roma zijn niet terug te vinden in de bestreden beslissingen. De Raad stelt integendeel vast dat verweerder erkende dat, ondanks het feit dat redelijke maatregelen werden getroffen ter bevordering van de integratie van de RAE-gemeenschap in de Kosovaarse maatschappij, nog niet alle initiatieven ten volle werden geïmplementeerd.

Niettemin oordeelde verweerder dat de algemene situatie voor Roma in Kosovo op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Het als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde rapport van Amnesty International doet hieraan geen afbreuk. Integendeel, verzoekers citeren in de eerste plaats zelf een paragraaf die verwijst naar het standpunt van UNHCR, zijnde “*All claims by asylum-seekers from Kosovo should be considered on the basis of their individual merits*” (voetnoot 1, p. 4 verzoekschrift). Verzoekers erkennen aldus dat elke asielaanvraag, inclusief die van de RAE-gemeenschap, op haar intrinsieke merites dient te worden beoordeeld. De door Amnesty International besproken uiterst globale situatie van Roma in Kosovo kan geenszins leiden tot de conclusie dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren, een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks dient steeds *in concreto*, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, te worden aangetoond.

Het verwijt dat de door CEDOCA opgestelde informatiebundel geen rekening houdt met de bevindingen uit voormeld rapport raakt kant noch wal, nu reeds werd aangestipt dat dit rapport enkel in algemene bewoordingen de positie van de Roma in Kosovo schetst, daar waar de *Subject Related Briefing aangaande de situatie van Roma, Ashkali en Egyptenaren in de gemeente Fushë Kosovë, Kosovo Polje* (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, document 4) zich toespitst op de gemeente waar verzoekers van afkomstig zijn en aldus een welomlijnde regio behandelt en verweerder zelf aangeeft dat nog niet alle initiatieven ter integratie van de RAE-gemeenschap ten volle werden geïmplementeerd.

3.2.5.1. Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden en tekortkomingen in hun asielrelaas wensen verzoekers erop te wijzen dat zij beiden lijden aan ziektes, waardoor het voor hen onmogelijk is om verklaringen af te leggen. Als bijlage voegen zij een document uitgaande van een sociaal assistente en een medisch attest ter illustratie van het feit dat verzoeker dient te worden opgenomen in een psychiatrische instelling wegens een chronische psychose. Ook verzoekster kampt met medische problemen, gelet op het feit dat zij in zeer precaire omstandigheden trachtte te overleven en dit een grote invloed uitoefende op haar psychisch welzijn en haar geheugen. Voorts dient erop te worden gewezen dat zij ongeschoold is en een zeer beperkte leefwereld kende.

3.2.5.2. In verband met de psychische problemen van verzoeker wijst de Raad erop dat verzoekers al dan niet slechte psychologische gesteldheid irrelevant is vermits verzoeker zich voor zijn asielrelaas integraal aansluit bij hetgeen zijn echtgenote uiteenzette. De Raad kan dan ook in geen van de bestreden beslissingen enig verwijt in verband met een onwetendheid of incoherentie in hoofde van verzoeker distilleren.

Wat betreft de aangehaalde medische problemen van verzoekster stelt de Raad vast dat zij geenszins aannemelijk maakt dat haar psychologische toestand haar verhindert volwaardige verklaringen af te leggen. Ondanks de expliciete vraag daartoe liet verzoekster na om het medische verslag, opgesteld door dokter Marsic, over te maken aan verweerder. Het gehoor verliep op volstrekt normale wijze, waarbij verzoekster met betrekking tot haar gezondheid enkel melding maakte van stem- en nierproblemen. In het terugnameverzoek, dat door verzoekster op 5 juni 2009 werd ondertekend, werd onder het punt “*aanvullende informatie*” expliciet gerapporteerd dat verzoekster “*geen problemen*” kende omtrent haar gezondheidstoestand (administratief dossier, stuk 9, terugnameverzoek verzoekster).

Verzoekster brengt geen medisch of psychologisch attest bij waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen is aangetast en zij derhalve niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Zelfs rekening houdend met het feit dat verzoekster niet geschoold is, is het niet onredelijk om te verwachten dat zij kan antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de verkrachting van haar schoondochter, de gewelddaden ten aanzien van haar man en het overlijden van haar dochter. De Raad kan er immers van uitgaan dat de gebeurtenissen die een asielzoeker ertoe hebben gebracht een asielaanvraag in te dienen dermate in het geheugen zijn gegrift dat deze bij machte moet zijn om deze op een nauwkeurige, geloofwaardige manier weer te geven. Verzoekster toont evenmin aan waarom voor het correct reproduceren van desbetreffende eenvoudige gegevens enige scholingsgraad noodzakelijk is.

De Raad constateert verder dat verzoekers zich in hun verzoekschrift beperken tot het in de verf zetten van hun slechte gezondheidstoestand zonder zich enige moeite te getroosten om de motivering betreffende de tekortkomingen en tegenstrijdigheden inhoudelijk aan te vechten.

Verweerder stelde nochtans vast dat de verklaringen van verzoekster flagrant strijdig zijn met hetgeen werd gedeclareerd door haar zoon A., wiens gehoorverslag als kopie bij het administratief dossier zit (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, document 12). Zijn verklaringen aangaande de gewelddaden jegens verzoeker en het overlijden van S. tijdens een manifestatie enkele dagen vóór de NAVO bombardementen druisen fundamenteel in tegen de verklaringen van verzoekster. Waar A. voorhield dat ook zijn broer M. tijdens de betoging gewond geraakte, stelde verweerder vast dat verzoekster hiervan zelfs geen enkele melding maakte.

Daarnaast werd aangestipt dat verzoekster het antwoord op enkele wezenlijke vragen schuldig moest blijven. Zo kon zij onder meer niet medelen op welke dag haar dochter S. was geboren en op welke dag zij, na een uitputtende strijd, stierf ten gevolge van haar verwondingen.

Met betrekking tot de verkrachting van haar schoondochter ten slotte legde verzoekster uiterst ongeloofwaardige en incoherente verklaringen af.

Vermits verzoekers in onderliggend verzoekschrift geen enkele poging ondernemen om deze punten van de motivering met concrete argumenten te weerleggen, worden zij als onbetwist en vaststaand beschouwd.

Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat verweerder uitgebreid melding maakte van de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de Kosovo Police, de EULEX en de KFOR, wordt geboden aan minderheden en als toereikend wordt beschouwd. Ook deze motivering wordt geenszins door verzoekers weerlegd.

3.2.6.1. Verzoekers wensen te onderstrepen dat initieel het verhoor bij verweerder 's ochtends zou plaatsvinden, doch zij dienden tot 's middags te wachten omwille van een probleem met de tolk. Toen de raadsman dit vernam, hadden verzoekers al hun akkoord gegeven om terug te komen en waren zij reeds vertrokken, waardoor de raadsman hen niets meer kon medelen en zij nadien zonder bijstand het verhoor moesten afleggen. Een dergelijke handelwijze is allerminst gepast voor een administratieve overheid, aldus verzoekers.

3.2.6.2. Waar de raadsman lijkt te insinueren dat het onredelijk is om verzoekers pas in de namiddag te horen vermits in hun oproepingsbrief stond dat zij om half negen 's morgens werden verwacht, wijst de Raad erop dat nergens in deze brief wordt vermeld dat het verhoor enkel in de voormiddag kan plaatsvinden en/of dat het verhoor zich uitsluitend tot de voormiddag zou beperken. Uit de documenten toegevoegd aan de verweernota blijkt dat de schoondochter van verzoekers op hetzelfde moment werd opgeroepen en de dossierbehandelaar er de voorkeur aan gaf om eerst haar te verhoren. Verzoekers erkennen zelf dat zij zich akkoord verklaarden met een verhoor in de namiddag en tonen niet aan op welke wijze de bijstand van hun raadsman een invloed zou hebben gehad op de bestreden beslissingen. Verzoekers werden, na een uiteenzetting over het verloop van het verhoor, uitdrukkelijk gevraagd om eventuele problemen te melden (administratief dossier, stuk 5A en 5B, CGVS verhoorverslag 28/10/10, p. 1), hetgeen niet is gebeurd. Bovendien belette niets de raadsman om zich te laten vervangen door een collega of eventueel na het verhoor schriftelijk opmerkingen mee te delen aan de commissaris-generaal. De Raad is derhalve van oordeel dat de geformuleerde bezwaren aangaande het verhoor bij verweerder onterecht zijn.

3.2.7. Waar verzoekers de soortgelijke analyse van de situatie voor Roma in Servië eveneens aanvechten, wijst de Raad erop dat het voldoende is hun asielaanvraag te beoordelen naar één referentieland waarvan zij de nationaliteit dragen, *in casu* Kosovo. Vermits uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat zowel verzoeker als verzoekster de Kosovaarse nationaliteit bezitten, is een

onderzoek naar de voorgehouden problemen in Servië niet noodzakelijk en wordt desbetreffende motivering van verweerder als overmatig beschouwd.

3.2.8. De door verweerder vastgestelde flagrante onwetendheden en tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van de door verzoekers voorgehouden problemen in Kosovo verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe, in samenlezing met de specifieke situatie in Kosovo Polje en de vaststelling dat de mogelijkheid aanwezig is zich te kunnen beroepen op een als toereikend beschouwde bescherming, hen de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voornoemde wet toe te kennen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat er heden in Kosovo een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.9. Waar verzoekers aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van alle stukken waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 13) en dat zowel verzoeker als verzoekster tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 28 oktober 2010 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overmatig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekers noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT